

Baltazar

Ivana Nováková

Baltazar

Copyright © Ivana Nováková, 2024
Obálka © Rosana Zvelebilová, 2024
Vydalo nakladatelství © Canc, 2024

ISBN 978-80-88623-15-1

Obsah

Čestné prohlášení	5
Část první: Muka pekelná.....	7
1. kapitola.....	9
2. kapitola.....	20
3. kapitola.....	29
4. kapitola.....	33
Část druhá: Pozemské radovánky (o deset let později).....	47
5. kapitola.....	48
6. kapitola.....	58
7. kapitola.....	66
8. kapitola.....	73
9. kapitola.....	80
10. kapitola.....	83

11. kapitola	84
12. kapitola	94
13. kapitola	96
14. kapitola	103
15. kapitola	116
16. kapitola	123
17. kapitola	130
18. kapitola	136
19. kapitola	147
20. kapitola	157
21. kapitola	167
22. kapitola	176
23. kapitola	183
24. kapitola	189
25. kapitola	198
26. kapitola	205
27. kapitola	214
28. kapitola	222
29. kapitola	231
30. kapitola	238
31. kapitola	242
32. kapitola	243
33. kapitola	245
34. kapitola	250
35. kapitola	258
36. kapitola	265
37. kapitola	269
38. kapitola	278
39. kapitola	286
40. kapitola	287
Poděkování	295

Čestné prohlášení

Pokud se z této knihy stane bestseller (jako *Naslouchač*), tak se veřejně omluvím za to, jaké bláboly o elektrické energii jsem tam napsala.

Ivana Nováková

Část
první

*Muka
pekelná*

1. kapitola

Jedním z nejděsivějších pekelných vynálezů jsou schůze.

Chmurnému zástupu padlých andělů, figurkám na šachovnici, ani bílým, ani černým, s obrysy rozteklými jako ohořelá svíce, vévodil masivní stupínek připomínající rozeklané skalisko. Na něm se vypínal Mefistofeles v rudém plášti a dštil na podřízené síru své nespokojenosti. Lucifer, zářivě bělostný a nádherný i zde, v pekle, stál jakoby nezúčastněně za ním, trochu stranou.

Ovšem nikdo by si netroufal zpochybňovat, kdo tomu tady velí.

„Zástupy duší!“ hřímal právě pekelný vašnosta, druhý v pořadí. „Z každého válečného konfliktu, který na světě vyvolám, se do podsvětí hrnou zástupy duší. A kde je vidím? Kam se poděli hříšníci, na jejichž utrpení a strachu bychom si mohli pochutnat? Zbožnost mezi lidmi upadá, církev ztratila

svou moc, naše práce by měla být snazší než kdy v minulosti. Ale výsledky se nedostavují. Kdy jste naposledy hnuli zadkem a vypravili se na svět, abyste vylepšili naši bilanci?”

„Zrovna jsem se vrátil, blbe,“ pronesl Baltazar, ovšem moudře pouze v duchu.

„Nezbývá než přikročit k represivním opatřením,“ pokračoval Mefistofeles a shromážděné postavy jako kdyby se ještě víc scvrkly. „Každý odevzdáte pro potřeby dvora pekelného knížete deset tisíc duší ze svého. Snad vás to naučí...“

„No do prdele!“ zasténal pro sebe Baltazar. „To mi skoro nic nezbude!“

„Hnijí v očistci!“ vyklouzlo mu nahlas, což nebylo o mnoho lepší.

Padlí spolubratři se v tu ránu stáhli z jeho blízkosti, mdlou šed' svých obrysů ještě víc rozostřili. Kolem drzouna vzniklo volné pole a on sám se stal ideálním terčem. Nejen Mefistofeles na něj zaměřil svou pozornost.

Příjemné to nebylo.

„Hnijí v očistci,“ zopakoval přesto vzpurně. „Většina lidí není ani vyloženě svatá, ani skrz naskrz zlá. Sem tam se za ně někdo pomodlí a ani oni sami se nedokážou rozhodnout, kam vlastně patří.“ *Jak typické*, dodal už zase jenom pod vousy.

Mefistofeles zbrunátněl: „Cos to řekl? Jaký očistec? Nic takového neexistuje! Nějaký výmysl renesančních pisálků tady nebudeme zavádět. Máme ráj a peklo a nic mezi tím! Jak bylo na počátku a nyní a na věky věků, fujtajbl!“

„Jo? A jak se teda říká tý přechodový komoře, která je přečpaná dušema?“ vznítil se i Baltazar. „Za druhý světový se to tam řácky napěchovalo, ale až sem dolů sklouzli jen ti nejhorší váleční zločinci. To se máme tvářit, že došlo k pouhému zpoždění v letovém řádu?“

Zřejmě ano, pochopil konečně, když se zkroutil v náporu šílené bolesti, která ho rvala na kusy. Lucifer toho moc nenařekl, ale když konal, tak to stálo za to. Pouhou chvíli griloval

vzpurného podřízeného na jehlách pekelných muk, ale i to stačilo, aby se Baltazar složil jako hromádka hadrů.

Z šílené agónie se probral na pusté pláni dočista sám. Vida, aspoň nějaké plus. Schůze skončila.

Neslyšel sice závěrečné prohlášení Satanovy podržtašky, ovšem nedělal si přehnané iluze ohledně případného zrušení právě vyměřené daně. Jo, další skvělá pekelná vychytávka. Nenazývat věci pravými jmény, držet se dávno překonaných postupů a regulí, a hlavně trestat ty blbečky, kteří na daný stav upozorní.

Dobře mi tak, měl jsem si hledět svého, pomyslel si a s hekáním vstal.

Nezbývalo než se vypravit do neexistujícího očištěnce a vyškemrat na strážci brány pár typošů, kteří už tam smrdí hodně dlouho.

Baltazar se zašklebil. Jako kdyby nevěděl, jak to dopadne. Kmet zarostlý jako lední medvěd, který svým zjevem mohl budit úctu tak akorát ve třináctém století, bude dělat děsné drahoty, a nakonec zoufalého démona odbude několika nekřtěňátky, která se stejně na nic pořádného nehodí.

Do prdele práce!

A jako na zavolanou se před ním začal sbírat prašný vír, hučel tlumenými steny a vzlyky, houstl a temněl čím dál víc, až ze svého středu vyplivl nějaké ty hříšníky.

Baltazar si zamnul ruce. Vzhledem k tomu, že všechny jeho akvizice z posledního výletu skončily právě v onom neexistujícím prostoru (očistci, ale pšt!), došlo zřejmě k nějakému urychlenému zhodnocení hříchů, nepatrnému uvolnění přetlaku a vyřešení tamní bytové krize. Super.

Duše nabrala jakýs takýs humanoidní tvar, načež se hezky zaostřila a vybarvila. Baltazar rozladěně mlaskl. Jenom jeden? Fakticky? To se nepředali.

„Takhle jsem si to nepředstavoval,“ pronesl Jakub zadumavě a přejel pohledem nejen bezútěšný úhor vůkol, ale i svůj pruhovaný mundúr.

„Jo, holenku, to nikdo!“ vyštěkl čert na nově příchozího. Jako víte co, nejdřív schůze, pak tortura, a nakonec chamtivost všude kolem, to duševní vyrovnanosti úplně nesvědčí.

Navíc ho lidé svou naivitou rozčilovali. Přičemž sem, do pekla, přicházeli ti špatní, tudíž snad chytřejší než stádo tupých, poslušných duší na nebesích. A stejně. Je to bída.

Sebevrah se kolem sebe rozhlédl. Peklo pochopitelně nevypadalo jako žádná pozemská krajina, ačkoli vlastně jako všechny, ovšem promíchané s těžkými sny a obavami. Do nekonečné dálky, která nebyla taktně zakončena zakřivením planety, se rozbíhala šedivá pláň, nudné vlny tvrdé půdy sem tam poseté zčernalým, nevlídným skaliskem. Nad povrchem se zvedaly víry dusivého prachu. Působilo to poněkud strašidelně, protože kolem nevanul žádný vítr. Pekelné ohně evokovala tak akorát obloha, nad hlavami odporně oranžová, nad obzorem krvavě rudá.

Jakub uznale pokýval hlavou: „Čekal jsem to horší.“

Tak to jo. Baltazar zbožňoval pozitivní myšlení.

„Jsi v lochu, milej zlatej. Navždycky. Ani smrt tě nezachrání, protože ta tě už, tramtadadá, potkala.“

„Jo,“ uznal hříšník, „to nebylo nic moc. Víš, co je zvláštní? Teď už vím, že jsem to neměl dělat.“

Baltazarovým neštěstím byla kromě jiného prudká letora.

„Trochu pozdě, mladej!“ zařval rozzuřeně. „Tady ti žádná upřímná lítost nepomůže. Ona by ti nebyla k ničemu ani na světě, vůbec nechápu, jak jste takovému nesmyslu mohli houfně uvěřit. Lidi! Prý chytřejší než andělé. Jednoho takového bych chtěl vidět.“

„Promiň,“ utrousil Jakub ledabyly. „A co se bude dít teď?“ Zajiskřily mu oči.

Než stihl Baltazar znovu vybuchnout, uvědomil si, že vlastně mnoho duší s podobnou dávkou nadšení nepotkává. Spíš žádnou. Na ráj měl jen mlhavé vzpomínky, ale ani tam přehnané množství optimistů nepoletovalo. Ona věčnost zas taková legrace není.

Takže se zatvářil blazeovaně a utrousil: „Víš, milánku, nebude se dít nic. Jsi v pekle, kdyby ti to náhodou uniklo. Máš legitimní nárok na řádné utrpení. A co je horšího než nuda?“ Vycenil na Jakuba tesáky.

Takto vylepšený démonův zjev s čerstvým umrlcem kapku zamával, ale nebožtík se poměrně rychle oklepal.

„Hele, nestraš. Zatím se jevíš jako fajn chlápek. Já poznal na zemi onačejší kreatury, nesaháš jim ani po kotníky. Ostatně doufám, že tu skončí všichni do jednoho.“

„Vážně? To chceš být na věčnosti právě s nimi?“

Jakub konečně trochu schlípl.

„Máš recht, to zrovna ne. Jenže,“ došly mu souvislosti, „chceš říct, že právě ti se dostali do nebe?“

Baltazar pokrčil rameny.

„Tady už to většinou každému dojde. Že spravedlnost neexistuje.“

Navíc nebožtíkovo nevhodné nadšení kapičku přidusil tím, že na něj přelil část svých obvyklých pocitů frustrace a žalu.

Jakub se ale nedal snadno. Nepatrně se otřepal a vesele pokračoval: „Poslyš, jsi strašně negativní. Úplně to z tebe čiší. Bezútěšnost, zloba, něco, já nevím, hm, hluboký smutek? To nechápu. Vždyť jsi démon, v pekle mezi svými. Neměl bys být spokojený?“

„A s čím asi, ty vole? Koukni se kolem. Spousta třpytek, kvítků, ptáček a duhu prdících jednorožců? To tady vidíš?“

Jakub se otrásl: „Upřímně? To by mě vyděsilo víc než tahle jednotvárná šed' podbarvená ohnivými záblesky. Kde jsou ostatní?“

„Jací ostatní, sakra?“ Baltazar zakoulel očima, protože věděl, že při tom vypadá obzvlášť hrůzostrašně.

Tenhle chlap sem nepatřil, to bylo evidentní. Jo, spáchal sebevraždu. Jenže nejspíš v dané chvíli nebyl odpovědný za své činy, jinými slovy, dohnala ho k tomu nemoc, nedostatek serotoninu nebo podobného blivajzu. Copak o to, podobných

kiksů se stávalo dvanáct do tuctu, systém rozdělování duší nebyl ani efektivní, ani spravedlivý. Jenže tenhle chlápek musel na zemi spáchat něco opravdu dobrého. Užitečného. Musel udělat radost spoustě lidí.

No, co se dá dělat, i s takovými je zapotřebí pracovat.

„Hele, i ty vypadáš jako fajn týpek,“ pravil démon, „tak ti dám pár rad do začátku. Odsud se nedostaneš a je naprosto irelevantní, jestli sem patříš, nebo ne. Sorry, kámo, reklama-ce se nepřijímají. Jak je ti možná známo, duše jsou nehmotné, takže se jich vejde poměrně hodně na malou plochu. A plocha pekla, jen pro zajímavost, je obrovská. Přímo nekonečně velká. Z toho vyplývá, že tu budeš dosti dlouhou dobu bloudit sám nudnou pustinou. Skoro by se hodilo říct ‚navěky‘, jenže navěky to nebude. Tohle prostředí tě zlomí, ono je totiž k tomu vytvořený. Jakmile padneš, slítnou se na tebe démoni a vysajou všechen žal a smutek a bolest, a nakonec z tebe nezbuďe ani kvark a rozplyneš se v nic.“

„Vysávat mě budeš třeba ty?“ zeptal se Jakub naivně.

„Já první, ty vole, jsi moje duše, sakra!“

„Smíš vůbec tak strašlivě klít?“

„Jsem padlej anděl. Já můžu všechno.“

Jakub na něj zíral. Nezpochybnil poslední prohlášení, ačkoli oba věděli, jak hrozitánská je to lež. Na druhou stranu, Baltazar opravdu byl padlý anděl a lhát každopádně směl.

„Víš, co je zvláštní?“ pokračoval umrlec v diskuzi. „Bojím se tě, ačkoli už k tomu vlastně není důvod.“

„Chytřej kluk,“ ušklíbl se Baltazar. „Atavismy. Jsou zakódovaný přímo do duše a fungují bez ohledu na to, jak moc je to v daný situaci potřebný. Další Stvořitelova skvělá vychytávka. Ještě nějakéj převratnej objev?“

Hleděl na Jakuba a snažil se udržet patřičnou míru hrůzostrašnosti, což se mu nedařilo tak, jak by si přál. Protože nově příchozí zářil. Kolem trapného zbytku jeho osobnosti se vznášela třpytivá aura lásky a dobra. Fakt sem nepatří, uvažoval Baltazar, a fakt se s tím nedá nic podniknout.

„Další podivností je, že se cítím líp než na zemi,“ pronesl Jakub zadumaně. „Chvilku před, hm, tou hloupostí, co jsem spáchal, jsem měl pocit, že mě pohřbili zaživa, že je kolem jenom tma a beznaděj. Teď jsem skutečně mrtvý, dokonce v pekle a...“ zamrkal, „jako kdyby se mi otevřely nové možnosti. Zní to divně, co?“

Znělo, ale Baltazar se nad Jakubem slitoval.

„Byl jsi nemocnej,“ pronesl nečekaně měkce. „Teď jsi sice mrtvej, ale technicky vzato zdravěj.“

„Když se nad tím zamyslíš, tak jsem si vlastně polepšil, ne?“

„Tak to ani omylem a celou tuhle estrádu ukončíme. Já musím makat a ty si klidně táhni ke všem čertům.“

Normální duše se po této nabídce okamžitě rozlétly na opačnou stranu, než se vydal Baltazar, v touze po fiktivním bezpečí. Jenže to by od Jakuba očekával mnoho. Ten se rozzářil ještě víc.

„Takže můžu jít s tebou!“

„To jsem, sakra, štěstím bez sebe,“ zabručel démon.

Chvilí kráčeli bok po boku mlčky.

Baltazarovi to nebylo úplně vhod, měl své povinnosti. Jedna duše velkoryse přidělená neexistujícím očištěm ho nezachrání. Jenže s sebou vláčel toho skautíka a rozhodně nebylo košer, aby mu rozšiřoval obzory ohledně fungování skřípajícího mechanismu pekla.

A pak se to stalo.

Jakub si začal pohvizdovat. Jen tak našpulil pusu a spustil nějakou skočnou.

Baltazar nadskočil. Melodie jím projela jako žhavý šíp, ušima do mozku a skrz páteř až do paty. Brněla v celém těle, rozechvívala každý nerv a úplně zbortila temné úvahy, v nichž se momentálně potácel.

Někteří umrlci vážně postrádají slušné vychování!

„Co to děláš?!“ zahromoval.

„Jejda, promiň. Vůbec jsem si to neuvědomil. Jsem... byl